

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe der Societeyt Iesv

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

§. 4. Bekoringhe teghen den H. Ignatius ende de Societeyt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

nielt ende gemorselt, ende aldus te niet gedaen worden, ter liefde van dien, aenden welcken alle eere ende glorie toekomt. Ick nam voor my V. Eerw. in Godts plaetse te bidden, dat my dit van Godts weghen door V. Eerw. soude toegheslaen worden: ende dat voor my eenen wyt roeper soude gaen die over-al soude roepen, dat alle die inde stadt zyn, soo kleyn als groot soude te voorschyn komen, ende my alsoo handelen, gelyck voorschreven is: dat dit aen een ieder gheorloft was, ende dat dit my toe-quam. Ick bevont my in dese begeerten soo onsteken, dat ick meynde, dat ick 't al gevoelde. Daer mede gongh ick d' alderonweerdighste te ruste, in den brandenden schat van mynen Bruydegom hem met sijn selven om-vattende in sijne liefde, ende aldus viel ick in slaep.

Sy gebruyckte noch eenen anderen schilt, soo teghen dese bekoringhe als andere: te weten, de rechtfinnighe verklarighe aen haeren Biecht-vader van alle 't ghene haer ziele onrustigh maecte: welcken middel sy seer baetigh bevont te wesen.

§. 4. Bekoringhe teghen den H. Ignatius ende de Societeit.

Ontrent den Feestdagh vanden H. Ignatius des jaers 1637. quam den vyandt haer bekoren met grooten af-keer vanden aenstaenden Feestdagh, en met groote walge tegen de Societeit. De bekoringe begoft in haer gewoonlijk nacht-gebet, door soo groote onlustigheyt, dat sy buyten haer gewoonte sich moest gewelt doen, om 't selve te voltrecken. Sy versocht ootmoedelijck den Goddelijcken bystant, om dese tegenwillighe ghedachten te versetten: maer en wiert niet verhoort. Want dese bekoringhe duerde heel den nacht, ende groeyde noch meer den volgenden dagh,

als wanneer den Biecht-vader haer eenighe deughden van desen Heylighen voor-stelde. Sy voelde alsdan in haer gemoet een groote verachtinghe vanden H. Ignatius, ende een ongeloovigheyt vande jonsten, met de welcke Godt hem begaeft heeft. Haeren wille streedt met alle geweld teghen dese ongrondighe gedachten: maer en was geen meester van haer verstant, dat even hertneckigh bleef, ende noch hertneckigher wiert. Want als *Ioanna van Randenraedt* by haer quam, met den Brief vande gehoorsaemheyt, die den H. Ignatius geschreven heeft; een deeltjen vanden selven voorlesende, was haer teghenspanningheyt teghen den H. Ignatius, ende teghen alle die hem volghden, of ghevolght hadden, of souden volghen, soo sterck ende driftigh, dat indien sy de macht ghehadt hadde, desen Heylighen met alle sijn geselschap soude vernielt hebben, soo dat'er noch in hemel, noch in aerde, eenighe ghedachtenisse en soude overblijven van Ignatius of sijne Societeyt. Wat sy dede of niet, en konde dese teghenheyt niet versetten: ende s'avonts te ruste gaende, en wist met dese onbehaeghelijcke gedachten geen wegh. Keerde sich met alle haer vermoghen tot Godt, belijdende dat dese hertneckighe invallen teghen haeren wille waeren: ende stelde vastelijck alle dit duyvels ingheven met d'eerste geleghentheyt aen den Biecht-vader kenbaer te maecken, om de kracht van dese bekoringhe te verpletten, die door het stilswijghen pleegh stercker te worden. Aldus begaf sy sich tot de ruste, haer teghenwoordigh liiden vereenighende met het liiden des Salighmaeckers.

Ontrent den middernacht ontwaect sy, ende doet haer ghewoonelijck nacht-ghebedt met groote inghekeert-

keertheynt tot Godt, ende met sonderlinghe liefde tot de wonden die den Salighmaecker in sijn Lijden ontfanghen hadde. In't bedencken van dese wonden verbleef sy langhen tijdt, niet konnende sich daer van keeren, ende geen versaetheyt vindende, inde diepte ende breedde van de selve t'overlegghen, ende te samen de grondeloofse liefde die dese veroorsaect hadden. Alsdan sagh sy uyt dese wonden die sy levendigh sich verbeeldt hadde, als een brandende vier opstaen, dat hem uyt-reyckte tot het herte vanden H. Ignatius; dat het herte van desen Heylighen heel brandigh was van dit vier: dat van dat herte het selve vier wijd ende breed door heel de werelt verspreyt wiert, ende naementlijck tot de kinderen ende naevolghers van desen Heylighen, om heel de H. Kercke, ende oock de Heydenen, met het selve vier te verwerpen. Sy sagh oock, dat dit vier door de mede-ghesellen vanden H. Ignatius, tot het eynde des werelts meer en meer soude branden. In dit ghesicht was sy verloren heel den tijt van haer nacht-ghebedt, dat is, tot twee uren nae middernacht: welcken tijdt haer als eenen ooghenblick scheen te wesen. Sy loofde Godt, ende voelde sich te samen vry van alle de voorgaende bekoringe: ende sy besluyt dit verhael met dese woorden.

Mijn wederspannigheyt was verandert in een groote inwendighe vreught: den dagh van onsen Heylighen Vader, daer ick te voren voor vreesde, ende den tijt van dien dagh, docht my door Godts gratie minder als eenen ooghenblick. Soo haest verandert Godt Almachtigh in lichtigheyt, dat ons te voren swaer docht te wesen. Den yver ende de liefde die ick in my gevaelde tot onsen H. Vader, ende tot de gheheele Societeyt, is van dien tijt seer vermeerdert, met een insicht van-

vande wijdde ende breedde der groote vruchten die vande Societeyt tot de H. Kercke vloeden. Een groot licht heeft Godt aen sijn Kercke gegeven in sijnen dienaer *IGNATIVS*: door wiens verdiensten, ende die van sijn kinderen, wy ons mede-deelachtigh maecten, om met een vaste hope ende betrouwen door desen grooten Heylighen van dat Goddelijck licht ontsteken ende altijd brandigher te worden in het vier der liefde, ende alle te samen Godt te loven.

X. CAPITTEL:

Ooatmoedigheydt.

§. I. Kleyn gevoelen van haer selven.

Agnes hiel sich voor de minste ende verworpenste, niet alleenlijk van alle menschen, maer oock van alle schepselen: sy was verwondert, dat de Goddelijcke goetheyt gheweerdighde sijn gaven tot haer te stieren, daer sy soo quaelijck besteet waeren: t gene sy volghens haer verdiensten versocht, was versmaedheyt, lijden, alle soorten van pynelijckheyt, soo hier, als hier naemaels. De plaetse, die volghens haer gevoelen haer eyghentlijck toe-quam; ende die ghemeynelijck in haer gedachten speelde, was het diepste der helle, soo nu dickwils gheseyt is: ende sy hiel de selve noch te goet, voor haer onweerdigheyt. Sy beschrijft dese inbeeldinghe, als haer daghelijcksche oeffeninge menighmael: op den 17. Junij 1637. daer by voeghende een besondere jonste, die sy aldan ontfanghen heeft vanden ghenen die ghewoon is een ziele meer te verheffen, hoe dese sich meer vernedert. Want diepsinnelijck gegraven hebbende in haer verfoeyelijckheyt,
die